

JOHN LE CARRÉ
MANAGERUL NOPTII

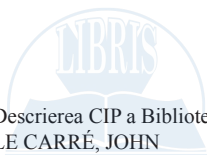

JOHN LE CARRÉ

MANAGERUL NOPTII

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE CARRÉ, JOHN

Managerul nopții / John le Carré; trad.: Delia Răzdolescu, George

G. Potra. – București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-92674-6-2

I. Potra, George

II. Răzdolescu, Delia (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117–119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ

Night Manager

© 1993 by David Cornwell

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

DELIA RĂZDOLESCU

GEORGE G. POTRA

© RAO International Publishing Company, 2008

pentru versiunea în limba română

septembrie 2010

ISBN 978-606-92674-6-2

*În memoria lui
Graham Goodwin*

CAPITOLUL 1

Într-o seară de ianuarie copleșită de ninsoare a anului 1991, englezul Jonathan Pine, managerul de noapte al hotelului Meister Palace din Zürich, și-a părăsit biroul din spațele recepției și, pradă unor sentimente necunoscute lui până atunci, s-a postat în hol, pregătit să primească un client de vază întârziat. Războiul din Golf abia izbucnise. Întreaga zi, știrile despre bombardamentele Aliatilor, discret transmise de către personal, provocaseră consternare la Bursa din Zürich. Rezervările la hoteluri, puțin numeroase de obicei în luna ianuarie, scăzuseră la nivel de criză. O dată în plus în îndelungata sa istorie, Elveția se afla în stare de asediu.

Meister Palace însă făcea față situației. Meisterul, cum îl numeau cu drag șoferii de taxi și obișnuiții casei, domina singur întregul oraș, atât prin amplasare, cât și prin tradiție, ca o bătrână englezoaică, tronând pe colina sa, privind disprețuitor agitația absurdă a vieții citadine. Cu cât se schimbau lucrurile mai mult în vale, cu atât Meisterul rămânea mai neclintit, inflexibil în materie de exigențe, un bastion al modului de viață civilizat într-o lume hotărâtă să se ducă dracului.

Jonathan alesese ca punct strategic un mic întrând aflat între două vitrine elegante ale hotelului, etalând articole de modă feminină. Adèle din Bahnhofstrasse prezenta o etolă de zibelină pe un manechin având doar un bikini auriu și o pereche de cercei de coral (prețul se putea afla la cerere de la portar). Cruciada împotriva blănurilor naturale era tot atât de zgomotoasă la Zürich ca și în alte orașe mari occidentale, dar

Meister Palace nu-i dădea nici cea mai mică atenție. A doua vitrină, realizată de César, tot din Bahnhofstrasse, prefera să satisfacă gusturile pentru lucrurile arăbești, oferind un sortiment de rochii lungi cu broderii rafinate, turbane cu diamante și ceasuri de mână cu inscripții de pietre prețioase la prețul de șaizeci de mii de franci elvețieni bucata. Flancat de aceste altare dedicate luxului, Jonathan putea supraveghea ușile batante de la intrare.

Acest bărbat îndesat, cu maniere de om timid, se ascundea în spatele unui surâs rezervat. Până și naționalitatea sa engleză constituia un secret bine păstrat. Ager în mișcări, în floarea vârstei, acest lup de mare ar fi putut să fie recunoscut imediat de către un alt marinar după gesturile sale măsurate, după modul în care se proptea zdravăn pe picioare, cu o mână gata să se prindă de marginea bărcii. Avea părul creț, tuns scurt, și o frunte îngustă de boxer. Ochii săi spălăciți te surprindeau, dat fiind că te așteptai să fie mai provocatori, mai umbriți.

Această blândețe în comportament îi dădea, în ciuda trupului său de luptător, o înfățișare tulburătoare. Dacă stăteai la hotel, nu-l puteai confunda cu nimeni; nici cu Herr Strippli, recepționarul-șef cu părul albicios, nici cu unul dintre nemții tineri ai lui Herr Meister care umblau țanțoși prin hotel, ca niște zei în drum către alte glorii. Jonathan întruchipa perfecțiunea în meseria de hotelier. Nu se întreba nimeni cine erau părinții lui, dacă asculta muzică sau dacă avea nevastă, copii ori un câine. Privirea sa așintită asupra ușii era aceea a unui trăgător de elită. Purta o garoafă la butonieră. Ca în fiecare seară.

Chiar și pentru această lună a anului, zăpada era copleșitoare. Vârtejuri enorme de nea măturau curtea iluminată din fața hotelului ca niște mari valuri albe pe timp de furtună. Comisionarii hotelului, preveniți de sosirea unui client de marcă, scrutau, preocupați, furtuna de zăpadă. „Roper nu va reuși să vină, își spuse Jonathan. Chiar dacă avionul a avut autorizare de decolare, n-ar fi putut ateriza pe vremea aceasta. Herr Kaspar a înțeles greșit.“

Dar Herr Kaspar, portarul-șef, nu s-a înșelat niciodată în viața lui. Când Herr Kaspar șoptea „sosire iminentă“ în interfon, doar un optimist congenital și-ar fi putut imagina că ruta avionului cu care venea clientul a fost schimbată. În plus, de ce ar fi fost la post Herr Kaspar, la o oră ca aceasta, dacă nu pentru a aștepta un client care arunca banii fără să se uite? Era o vreme, îi spusese Frau Loring lui Jonathan, când Herr Kaspar ar fi schilodit pe cineva pentru doi franci și l-ar fi strâns de gât pentru cinci. Dar bătrânețea schimbă omul. Acum, doar speranța unui bacșiș dintre cele mai grase l-ar fi putut smulge pe Herr Kaspar din fața plăcerilor de seară ale televizorului.

„Îmi pare rău, hotelul este plin, domnule Roper, își repeta Jonathan replica, într-un ultim efort de a evita inevitabilul. Herr Meister este dezolat. Un angajat temporar a comis o greșeală impardonabilă. Cu toate acestea, am reușit să obținem pentru dumneavoastră un apartament la Baur au Lac“... Dar și acest vis frumos muri în fașă. Nu exista un hotel mare în toată Europa care să se poată lăuda că are mai mult de cincizeci de clienți. Cei mai bogați indivizi din lume se țineau aproape de pământ, cu o singură excepție, aceea a lui Richard Onslow Roper, comerciant din Nassau, Bahamas.

Măinile lui Jonathan se crispară, acesta îndepărtându-și instinctiv coatele de trup ca și cum s-ar fi pregătit de luptă. O mașină, un Mercedes după masca radiatorului, intrase în curtea hotelului, cu lumina farurilor înăbușită de vălătucii de zăpadă. Văzu capul maiestuos al lui Herr Kaspar ridicându-se și undulațiile date cu gel ale părului său strălucitor în lumina candelabrului. Dar mașina parcă la celălalt capăt al curții. Era un taxi, un simplu taxi, ceea ce însemna că sosea cineva lipsit de importanță. Capul lui Herr Kaspar, înconjurat de un nimb de lumini acrilice, se lăsă în jos, omul continuându-și lectura cotațiilor de la închiderea Bursei. Cu un sentiment de ușurare, Jonathan își permise să schițeze un zâmbet. Știa. Era peruca, nemuritoarea peruca a lui Herr Kaspar, coroana sa de o sută patruzeci de mii de franci, mândria oricărui portar elvețian care

se respecta. Cea pe care Frau Loring o numea peruca Wilhelm Tell a lui Herr Kaspar; peruca maiestuoasă ce a îndrăznit să se revolte împotriva despoticeii miliardare Madame Archetti.

Poate pentru a-și concentra gândurile ce o luaseră razna în mii de direcții, sau poate pentru că găsea în istoria aceasta vreo legătură cu greutățile prin care trecea acum, Jonathan și-o repovesti exact așa cum Frau Loring, administrator general al hotelului, i-o relatase când îi făcuse pentru întâia oară sos de brânză în mansarda ei. Frau Loring avea șaptezeci și cinci de ani și venea de la Hamburg. Fusesse doica lui Herr Meister și, după cum umbla vorba, amanta lui Herr Meister senior. Era depozitara legendei perucii, martora ei în viață.

„Madame Archetti era pe vremea aceea cea mai bogată femeie din Europa, *tinere* Herr Jonathan, declarase Frau Loring, ca și cum se culcase și cu tatăl lui Jonathan. Toate hotelurile din lume se băteau să o găzduiască. Ea însă prefera Meister Palace. Asta se întâmpla înainte ca Herr Kaspar să o înfrunte. După aceea, ei bine, mai venea doar pentru a fi văzută.

Madame Archetti moștenise averea magazinelor universale Archetti, îi explică Frau Loring. Trăia din dobânzi la dobânzi. La vârsta de cincizeci și ceva de ani, mica ei plăcere era să facă turul marilor hoteluri din Europa cu mașina ei sport decapotabilă, englezească, urmată într-o dubă de personalul și de garderoba sa. Știa numele tuturor portarilor și ale șefilor de sală de la Four Seasons din Hamburg până la Cipriani din Veneția, trecând pe la Villa d'Este de pe lacul Como. Le recomanda regimuri și ceaiuri de plante medicinale și le făcea horoscopul. Împărțea bacșișuri în stânga și în dreapta, inimaginabil de mari, cu condiția ca persoana respectivă să-i câștige favorurile.

În ceea ce privește favorurile, Herr Kaspar avea parte de ele cu grămada, spunea Frau Loring. Până la suma de douăzeci și mii de franci elvețieni pe an, ca să nu mai vorbim de remediile unor șarlatani împotriva calviției, de pietrele magice de pus sub pernă pentru a-i vindeca sciatica și, de Crăciun și alte sărbători, de jumătățile de kilogram de icre negre, pe care

Herr Kaspar le convertea discret în bani gheață printr-un aranjament cu un renumit restaurant din oraș. Toate acestea pentru că obținea câteva locuri la teatru și rezerva câteva mese la cină, servicii pentru care se alegea, bineînțeles, cu comisionul obișnuit. Și toate acestea pentru că îi acorda doamnei Archetti acele semne pioase de devotament cerute de rolul ei de castellană care domnea peste un regat de servitori.

Până în ziua în care Herr Kaspar și-a cumpărat peruca.

După spusele lui Frau Loring, nu a cumpărat-o fără chibzuială. Mai întâi a achiziționat pământ în Texas, mulțumită unui client al hotelului Meister care lucra în domeniul petrolului. Investiția a dat roade, și Herr Kaspar a avut parte de profituri. De-abia atunci, asemenea protectoarei sale, a decis că a ajuns la acea etapă a vieții care îi dădea dreptul să pară cu câțiva ani mai tânăr. După luni întregi de ajustări și tergiversări, obiectul a fost gata – o minune de perucă, o minune de imitație ingenioasă. Pentru a o încerca, a profitat de vacanțele sale anuale pe insula Mykonos și, într-o luni de dimineață, în septembrie, a reapărut în spatele biroului său, bronzat și întinerit cu cincisprezece ani, dacă nu îl priveai de sus.

Nimeni nu a făcut-o, spunea Frau Loring. Sau, dacă a făcut-o, nu a scos un cuvânt. Incredibil, dar adevărat, absolut nimeni nu a pomenit vreo vorbă despre perucă. Nici eu, nici André, pianistul de pe vremea aceea, nici Brandt, predecesorul lui Maître Berri, șeful de sală al restaurantului, nici Herr Meister tatăl, care era extrem de atent la cea mai mică abatere în ținuta personalului său. Întreg hotelul a decis în mod tacit să împărtășească bucuria întineririi lui Herr Kaspar. Frau Loring însăși a îndrăznit să îmbrace o rochie de vară cu decolteu adânc și o pereche de ciorapi cu model de ferigă la dungă. Totul mergea cât se poate de bine până în seara în care a sosit Madame Archetti pentru obișnuitul ei sejur de o lună și când marea familie s-a aliniat în hol pentru a o întâmpina conform tradiției: Frau Loring, Maître Brandt, André și Herr Meister tatăl, care aștepta să o conducă personal la apartamentul din turn.

Și la birou, Herr Kaspar cu peruca lui.

Inițial, relatea Frau Loring, Madame Archetti nu și-a îngăduit să observe acel adaos la înfățișarea favoritului ei. Îi zâmbi în trecere, dar cu zâmbetul acordat întregii asistențe de către o prințesă aflată la primul ei bal. I-a permis lui Herr Meister să o sărute pe amândoi obraji, iar lui Maître Brandt, doar pe unul singur. I-a zâmbit lui Frau Loring. A înconjurat circumspectă umerii plăpânzi ai lui André pianistul, care a tors fericit «Madame». Doar după aceea s-a apropiat de Herr Kaspar.

– Ce ai pe cap, Kaspar?

– Păr, Madame.

– Al cui, Kaspar?

– Al meu, replică Herr Kaspar, fără să se intimideze.

– Scoate-l, îi ordonă Madame Archetti. Sau nu mai vezi o lețcaie de la mine.

– Nu-l pot scoate, Madame. Părul face parte din personalitatea mea. Este o parte integrantă.

– În cazul acesta, dezintegrează-l, Kaspar. Nu acum, este prea complicat, dar până mâine-dimineață. Altfel, nu mai pupi nimic. Ce mi-ai rezervat la teatru?

– *Othello*, Madame.

– Te voi cerceta mâine-dimineață din nou. Cine joacă rolul lui Othello?

– Leiser, Madame. Cel mai grozav maur posibil.

– Vom vedea.

În dimineața următoare, la ora opt fix, Herr Kaspar s-a prezentat la post, cu cheile încrucișate, însemn al funcției sale, strălucind pe revere, ca niște medalii de vechi combatant. Iar pe cap, triumfător, simbolul revoltei sale. Toată dimineața, în hol, a domnit un calm nesigur. Clienții hotelului, ca vestitele găște din Freiburg, după spusele lui Frau Loring, erau conștienți de iminența unei explozii, chiar dacă nu-i știau cauza. La amiază, ora doamnei Archetti, aceasta ieși din apartamentul din turn și coborî scara la brațul curtezanului ei de atunci, un tânăr bărbier care promitea, originar din Graz.

– Dar unde este Herr Kaspar în dimineața aceasta? întrebă ea cu o privire vagă în direcția acestuia.

– Este la biroul său, în serviciul dumneavoastră, ca întotdeauna, Madame, răspunse el cu un glas ce, pentru cei care l-au auzit, va răsună de-a pururi în templul libertății. Are biletele pentru maur.

– Nu văd nici un Herr Kaspar, îi spuse Madame Archetti celui care o escorta. Fii amabil și transmite-i că ne va lipsi în anonimatul său.

„Acesta a fost cântecul lui de lebedă, îi plăcea lui Frau Loring să conchidă. Din momentul în care acea femeie a pășit în hotel, Herr Kaspar n-a mai putut să-și evite destinul.“

„Iar în seara aceasta, este cântecul meu de lebedă“, gândi Jonathan, așteptând să-l primească pe cel mai mârșav om din lume.

Jonathan era îngrijorat din cauza mâinilor sale, impecabile ca întotdeauna, încă de pe vremea inspecțiilor neanunțate de la școala militară. La început, le ținea îndoite pe vipușca brodată a pantalonilor, în poziția ce-i fusese inculcată pentru defilări. Dar acum, fără să-și dea seama, i se înnodaseră la spate și răsuceau o batistă, stăpânul lor fiind dureros de conștient de sudoarea care îi umezea neîncetat palmele.

Transferându-și îngrijorarea asupra zâmbetului, Jonathan și-l studia cu un ochi critic în oglinzile între care se afla. Era Amabilul Surăs de Bun Venit pe care și-l desăvârșise de-a lungul anilor în care exercitase această profesie: un zâmbet de simpatie, reținut cu prudență, întrucât învățase din experiență că toți clienții, mai ales cei foarte bogați, puteau fi țâfnoși după o călătorie obositoare, iar ultimul lucru de care aveau nevoie la sosire era un director de noapte rânjind ca un cimpanzeu.

Constată că zâmbetul era la locul lui. Greața nu-l dislocase. Cravata cu nodul făcut de el însuși, în semn de respect față de invitații de calitate, îi conferea o eleganță destinsă. Părul, chiar

dacă nu se putea compara cu podoaba capilară a lui Herr Kaspar, îi aparținea și, ca întotdeauna, era în perfectă ordine.

„Este un alt Roper, își zise Jonathan în sinea lui. Este o totală neînțelegere. Nu are nimic de-a face cu ea. Sunt doi, ambii comercianți, ambii domiciliați în Nassau.“ Dar Jonathan analizase această problemă din toate unghiurile încă de la ora șaptesprezece treizeci când, ajungând în biroul său pentru a prelua serviciul, ridicase mașinal lista sosirilor de seară, întocmită de către Herr Strippli, și văzuse numele Roper, scris cu majuscule, rătoindu-se la el de pe foaia ieșită de la imprimantă.

Roper R.O., însoțit de un grup de șaisprezece persoane, sosește de la Atena cu un avion particular, așteptat la ora douăzeci și unu treizeci, informație urmată de adnotarea isterică a lui Herr Strippli: „VVIP!“ Jonathan intră în fișierul Relații publice și tastă: Roper R.O., urmat de literele GCO, codul anodin al hotelului pentru gardă de corp; litera O însemna oficial, iar oficial însemna permis de portarmă eliberat de autoritățile federale elvețiene. Roper, GCO, adresa firmei: Ironbrand, societate de terenuri, minerale și metale prețioase din Nassau, credit acoperit de Banca Cutare din Zürich. Deci, câți Roperi erau pe lume cu inițiala R. și câte firme denumite Ironbrand? Câte alte coincidențe mai ascundea Dumnezeu în mâneca lui?

– Cine naiba este acest Roper R.O., acasă la el? îl întreabă în germană Jonathan pe Herr Strippli, prefăcându-se că se ocupă cu altceva.

– Este un englez, ca și tine.

Strippli avea acest obicei înnebunitor de a răspunde în englezește, cu toate că Jonathan se descurca mai bine în germană.

– În nici un caz ca mine. Locuiește la Nassau, face comerț cu metale prețioase, are conturi bancare în Elveția, ce legătură are asta cu mine? După luni de zile de încercare împreună, certurile lor aveau un iz de meschinărie conjugală.

– Domnul Roper este într-adevăr un client foarte important, îi replică Strippli cu glasul său melodios, în timp ce își

încheia centura hainei de piele înainte de-a înfrunta zăpada. Printre clienții noștri, el se plasează pe locul al cincilea în materie de cheltuieli și pe locul întâi dacă ar fi să-i luăm în calcul doar pe englezi. Ultima oară când a venit aici cu grupul său, a cheltuit în medie douăzeci și una de mii șapte sute de franci elvețieni pe zi, *plus* serviciile.

Jonathan auzi țacănitul motocicletei lui Strippli, care, nesocotind zăpada, cobora ușurel dealul, îndreptându-se spre casa mamei sale. Se așează la birou pentru o clipă, cu capul înfundat între mâinile lui mici, de parcă ar fi așteptat un raid aerian. „Ia-o încet, își spuse el, Roper nu s-a grăbit, poți să faci și tu la fel.“ Se ridică în picioare și, cu expresia reținută a cuiva care nu se grăbește, cercetă cu toată atenția scrisorile de pe birou. Un fabricant de textile din Stuttgart contesta factura pentru petrecerea sa din Ajunul Crăciunului. Jonathan întocmi un răspuns usturător pentru a fi semnat de către Herr Meiser. O companie de relații publice din Nigeria se interesa de facilitățile din sălile de conferință. Jonathan îi răspunse că regreta, dar hotelul era plin.

O frumoasă și distinsă franțuzoaică, Sybille, care locuise în hotel împreună cu mama ei, se plângea din nou de modul în care fusese tratată: „M-ai dus cu barca cu pânze. Ne-am plimbat pe munte. Am petrecut zile minunate. Ești atât de englez încât nu puteam fi mai mult decât prieteni? Când mă privești, chipul ți se întunecă, te dezgust.“

Simțind nevoia de mișcare, inspectă lucrările în curs din aripa de nord, unde Herr Meister construia o rotiserie din lemn de pin, recuperat de la acoperișul unui monument arhitectonic condamnat din oraș. Nimeni nu știa de ce Herr Meister dorea o rotiserie, nimeni nu-și amintea de când începuse construcția acesteia. Panourile numerotate, aliniate lângă peretele gol, degajau un miros de mosc care îi amintea lui Jonathan de parfumul de vanilie al părului lui Sophie, în seara în care intrase în biroul său din hotelul Regina Nefertiti de la Cairo.

Lucrările de construcție ale lui Herr Meister nu erau inovate de aceste amintiri. De îndată ce văzuse numele lui Roper, la orele șaptesprezece treizeci, Jonathan se regăsi cu gândul la Cairo.

O zărise adesea, dar nu i-a vorbit niciodată: o frumusețe languroasă, brună, de patruzeci de ani, elegantă și distantă, cu talia subțire. O remarcase în timp ce vizita magazinele hotelului Regina Nefertiti, sau când un șofer mușchiulos o ajuta să urce într-un Rolls-Royce maro-roșcat. Când se plimba prin hol, șoferul devenea gardă de corp, mergând în urma ei cu mâinile încrucișate în dreptul prohabului. Când își bea o *menthe frappé* în restaurantul Le Pavillon, cu ochelarii fumurii ridicați în vârful capului ca niște ochelari de automobilist și cu ziarul francez în față, șoferul sorbea un sifon la masa alăturată. Personalul îi spunea Madame Sophie, iar Madame Sophie îi aparținea lui Freddie Hamid, care la rândul lui era cel mai mic dintre cei trei frați nesuferiți Hamid, proprietari ai unei bune părți din Cairo, inclusiv ai hotelului Regina Nefertiti. Cea mai remarcabilă realizare a lui Freddie, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, a fost aceea de a fi pierdut în zece minute o jumătate de milion de dolari la bacara.

– Sunteți domnul Pine, spuse ea cu un glas cu tonalități franceze, cocoșându-se în fotoliul din fața biroului său. Și-a lăsat capul pe spate și, cu o privire piezișă, adăugase: Floarea Angliei.

Era ora trei dimineața. Purta un costum de mătase cu pantalon și avea o amuletă de topaz la gât. „S-ar putea să fie puțin băută, gândi el, procedează cu precauție.”

– Mulțumesc, răspunse el amabil. Nu mi s-a spus de mult acest lucru. Cu ce vă pot fi de folos?

Dar când adulmecă discret aerul din jurul ei, nu mai simți decât mirosul părului. Iar misterul era că, deși de un negru strălucitor, mirosea a păr blond: parfum cald de vanilie.

– Sunt Madame Sophie din apartamentul numărul 3, continuă ea, ca pentru a și-l reaminti ea însăși. V-am văzut adesea, domnule Pine. Foarte des. Aveți o privire directă.

Purta inele antice, ciorchini de diamante montate în aur pal.

– Și eu v-am văzut, replică el, cu un surâs la comandă.

– În plus, vă place să *navigați*, spuse ea, acuzându-l oarecum că ar avea acest mic viciu amuzant. Acel *în plus* era alt mister pe care ea nu-l explică. Protectorul meu m-a dus la clubul de iahting din Cairo, duminica trecută. Ambarcațiunea dumneavoastră a sosit exact atunci când savuram cocteilurile cu șampanie. Freddie v-a recunoscut și v-a făcut semn cu mâna, dar erați prea preocupat să faceți pe navigatorul ca să ne dați atenție.

– Cred că ne temeam să nu lovim jetela, spuse Jonathan, amintindu-și grupul gălăgios de egipteni bogați care beau șampanie pe veranda clubului.

– Era o ambarcațiune frumoasă sub pavilion englez. Este a dumneavoastră? Avea aspect regesc.

– Dumnezeule, nu! Este a ministrului.

– Te plimbi cu barca cu un ministru adevărat?

– Nu, cu numărul doi al Ambasadei Britanice.

– Părea atât de tânăr. Ca și dumneavoastră, de altfel. Am fost impresionată. Nu știu de ce, dar mi-am închipuit că oamenii care lucrează noaptea sunt bolnăvicioși. Când dormiți?

– Erau zilele mele libere de sâmbătă și duminică, răspunse fără ezitare Jonathan, neavând chef, în acest stadiu al relației lor, să discute când și cum obișnuia să doarmă.

– Navigați întotdeauna în zilele libere?

– Când sunt invitat.

– Ce altceva mai faceți?

– Puțin tenis. Alerg. Mă gândesc la nemurirea sufletului.

– *Este într-adevăr nemuritor?*

– Sper.

– Credeți?

– Când sunt fericit.

– Și când sunteți nefericit, vă îndoiiți. Nu este de mirare că Dumnezeu este atât de schimbător. De ce ar fi El constant dacă noi suntem atât de necredincioși?

Își privea încruntată sandalele aurii, de parcă și ele se purtaseră urât. Jonathan se întreba dacă la urma urmei nu era trează și dacă nu trăia pur și simplu în alt ritm decât lumea înconjurătoare. „Poate că ciupește puțin din drogurile lui Freddie, gândi el, umbla vorba că frații Hamid ar face comerț cu ulei de hașiș libanez.“

– Călăriți? îl întrebă ea.

– Din păcate, nu.

– Freddie are cai.

– Așa se spune.

– Cai arabi. Minunați. Crescătorii de cai arabi formează o elită internațională, știati?

– Așa am auzit.

Își permise o scurtă pauză să mediteze. Jonathan profită de această întrerupere.

– Cu ce vă pot fi de folos, Madame Sophie?

– Și acest ministru, acest domn...

– Ogilvey.

– Sir Cutare Ogilvey?

– Pur și simplu, domnul.

– Sunteți prieteni?

– De plimbări cu barca.

– Ați fost colegi la școală?

– Nu. Nu am frecventat genul acela de școală.

– Dar faceți parte din aceeași clasă, nu știu cum să mă exprim. Poate că dumneavoastră nu faceți parte din categoria crescătorilor de cai arabi, dar amândoi sunteți – Doamne, cum se spune? –, amândoi sunteți gentlemeni.

– Domnul Ogilvey și cu mine suntem tovarăși de plimbări cu barca, replică el cu cel mai evaziv zâmbet posibil.

– Freddie are și el un iaht. Un bordel plutitor. Nu așa se spune?

– Sunt sigur că nu.

– Sunt sigură că *da*. După o pauză în care își întinse brațul îmbrăcat în mătase pentru a-și examina încuietorile brățărilor, continuă: Aș dori o ceașcă de cafea, vă rog, domnule Pine. Egipteană. Apoi, vă voi cere să-mi faceți un serviciu.

Mahmud, chelnerul de noapte, aduse cafea într-un ibric de aramă și o turnă, ceremonios, în două cești. Înaintea lui Freddie, ea aparținuse unui armean bogat, își amintea Jonathan, iar înaintea acestuia, unui grec din Alexandria, proprietar al unor concesiuni dubioase de-a lungul Nilului. Freddie o luase cu asalt, bombardând-o cu buchete de orhidee la cele mai imposibile ore, dormind în automobilul său Ferrari în fața apartamentului ei. Ziariștii de scandal publicau ceea ce îndrăzneau. Armeanul a părăsit orașul.

Încerca să-și aprindă o țigară, dar mâna îi tremura, așa că Jonathan îi oferă un foc de la bricheta sa. Închise ochii și trase adânc un fum. Ridurile de pe gât îi trădau vârsta. „Iar Freddie Hamid nu are decât douăzeci și cinci de ani!“ gândi Jonathan, punând bricheta pe birou.

– Și eu sunt englezoaică, domnule Pine, remarcă ea, ca și cum era vorba de o nenorocire împărtășită de amândoi. Când eram tânără și lipsită de principii, m-am căsătorit cu unul dintre compatrioții dumneavoastră pentru pașaportul său. S-a dovedit că mă iubea foarte mult. Era un tip integru. Nu există nimic mai bun decât un bun englez și nimic mai rău decât unul rău. V-am observat. Știu că sunteți un bun englez. Domnule Pine, îl cunoașteți pe Richard Roper?

– Nu cred.

– E imposibil! Este celebru. Este frumos. Un Apollo de cincizeci de ani. Crește cai, ca și Freddie. Au de gând chiar să deschidă împreună o crescătorie de cai de rasă. Domnul Richard Onslow Roper, unul dintre renumiții oameni de afaceri internaționali. Hai!

– Numele nu-mi spune nimic, îmi pare rău.

– Dar Dicky Roper face o mulțime de afaceri în Cairo! Este englez, ca și dumneavoastră, absolut încântător, bogat,

strălucitor, elocvent. Pentru noi, niște simpli arabi, chiar prea elocvent. Deține un splendid iaht cu motor, de *două* ori mai mare decât cel pe care îl are Freddie! Cum se poate să nu-l cunoașteți, dacă vă place să navigați? Trebuie să-l cunoașteți. Vă prefaceți. Înțeleg.

– Având un splendid iaht cu motor, nu are nevoie să-și caute locuri la hotel. Nu citesc suficient ziarele. Nu sunt la curent. Îmi pare rău.

Dar Madame Sophie nu avea păreri de rău. Se simțea liniștită. Ușurarea i se citea pe fața brusc destinsă, precum și în hotărârea cu care își apucă poșeta.

– Aș dori să-mi faceți copii după niște documente personale, vă rog.

– Dar avem un serviciu special, de partea cealaltă a holului, Madame Sophie, spuse Jonathan. Domnul Ahmadi se găsește de obicei acolo noaptea. Întinse mâna pentru a ridica receptorul telefonului, dar glasul ei îl opri.

– Sunt documente confidențiale, domnule Pine.

– Vă asigur că puteți avea toată încrederea în domnul Ahmadi.

– Mulțumesc, dar aș prefera să folosesc aparatura dumneavoastră, replică ea, aruncând o privire către copiatorul așezat pe o măsuță rulantă din colțul încăperii. Îl reperase probabil în timpul plimbărilor ei prin hol, așa cum îl reperase și pe el. Scoase din poșetă mai multe documente, imprimate pe coli de hârtie albă, rulate, dar neîndoite. I le împinse pe birou, cu degetele pline de inele, desfăcute și țepene.

– Îmi pare rău, Madame Sophie, este un copiator *foarte mic*, o preveni Jonathan ridicându-se în picioare. Documentele trebuie introduse cu mâna, foaie cu foaie. Permiteți-mi să vă arăt cum se procedează, apoi vă las singură.

– Le vom introduce împreună, răspunse ea cu un glas tensionat, plin de înțelesuri.

– Dar dacă documentele sunt confidențiale...

– Vă rog să mă ajutați. Sunt total nepricepută în materie de tehnică. Nu mai sunt eu însămi. Își luă țigara din scrumieră și

trase câteva fumuri. Ochii ei, larg deschiși păreau șocați de propriile acțiuni. Vă rog, copiați-le dumneavoastră, îi ordonă ea.

Și el se conformă.

Porni aparatul, introduse pe rând toate cele optsprezece pagini și le parcurse cu privirea pe măsură ce apăreau copiile, involuntar, dar nerezistând tentației. Darurile lui de observator atent nu-l trădaseră niciodată.

De la compania Ironbrand, Terenuri, Minerale și Metale Prețioase, Nassau către societatea comercială și hotelieră Hamid InterArab, Cairo, primire la 12 august. Răspuns din partea societății Hamid InterArab către Ironbrand, cu asigurarea celei mai distinse considerațiuni.

Ironbrand către Hamid InterArab, despre mărfuri, articolele patru-șapte din catalogul nostru, alegerea beneficiarului lăsată la discreția societății Hamid InterArab, să luăm masa împreună pe iaht.

Scrisorile trimise de Ironbrand erau semnate cu o mică înfloritură, ca o monogramă pe buzunarul unei cămăși. Exemplarele InterArab nu erau semnate de mână, dar purtau numele Said Abu Hamid, cules cu majuscule, pe locul destinat de obicei semnăturii.

Apoi Jonathan văzu lista mărfurilor, iar sângele său făcu ceea ce sângele face în asemenea împrejurări: te furnică pe spate și te face să te întrebi cum îți va suna glasul când vei deschide gura din nou: o simplă foaie de hârtie, fără semnătură, fără numele expeditorului, cu o mențiune în partea de sus a filei – „Stoc de mărfuri disponibil la 1 octombrie 1990“. Articole cu denumiri diabolice din trecutul de insomnii al lui Jonathan.

– Sunteți sigură că o singură copie este suficientă? o întrebă el pe un ton degajat, care îi venea firesc în momentele de criză, cu acea claritate de viziune pe care o ai când te afli sub foc continuu.

Stătea în picioare, cu brațul îndoit în dreptul stomacului, ținându-și cotul în palmă în timp ce fuma și îl urmărea.

– Sunteți un expert, spuse ea, fără să precizeze în ce domeniu.

– Nu este complicat, după ce ai înțeles despre ce este vorba. Atâta vreme cât nu se înțepenește hârtia.

Puse originalele și copiile în două teancuri separate. Luă decizia să nu mai gândească, în același mod în care și-ar fi impus aceasta dacă ar fi trebuit să-i facă toaleta unui mort. Se întoarse către ea și-i spuse, extrem de degajat, cu o siguranță pe care nu o simțea deloc:

– Gata!

– Într-un hotel bun poți cere orice, comentă ea. Aveți un plic corespunzător? Nu mă îndoiesc că aveți.

Plicurile se aflau în sertarul al treilea al biroului său, în stânga. Alese un plic galben, format A4, și îl împinse spre ea, peste masă, dar ea nu-l atinse.

– Vă rog să puneți copiile în plic, apoi să lipiți plicul foarte bine și să-l introduceți în seiful dumneavoastră. Poate ar fi bine să folosiți niște bandă adezivă. Da, lipiți-l. Nu am nevoie de recipisă. Mulțumesc.

Atunci când refuza pe cineva, Jonathan avea un mod special de a arbora un zâmbet cald.

– Din păcate, este interzis să primim spre depozitare pachete ale clienților, Madame Sophie. Chiar și pe-al dumneavoastră. Vă pot da un seif personal și propria dumneavoastră cheie. Îmi pare rău, dar nu pot face mai mult.

În timp ce îi spunea acest lucru, ea își vârî originalele în geantă. O închise cu un pocnet scurt și și-o atârână de umăr.

– Nu faceți pe birocratul cu mine, domnule Pine. Ați văzut conținutul plicului. L-ați lipit. Scrieți-vă numele pe el. Acum, aceste scrisori vă aparțin.

Deloc surprins de propria supunere, Jonathan alese o carioacă roșie din stativul de argint de pe birou și își scrisese numele, PINE, cu majuscule, pe plic.

„Tu ai vrut-o, i se adresează el în gând. Nu ți-am cerut-o eu. Nu te-am încurajat cu nimic.“

– Cât intenționați să le lăsați aici, Madame Sophie? se interesă el.

– Poate pentru totdeauna, poate pentru o singură noapte. Nu se știe. Este ca o poveste de dragoste. Încetă să mai cochetze, devenind rugătoare. Confidențial. S-a înțeles, da?

Bineînțeles că a spus da. Îi zâmbi, lăsând-o să înțeleagă că era ușor surprins că se mai punea problema.

– Domnule Pine.

– Madame Sophie.

– În ceea ce privește sufletul dumneavoastră nemuritor...

– Da, ce-i cu el?

– Toți suntem nemuritori, firește. Dacă se va dovedi însă că eu nu sunt, fiți atât de amabil și dați aceste documente prietenului dumneavoastră, domnul Ogilvey. Pot avea încredere că veți face acest lucru?

– Dacă asta doriți, bineînțeles!

Continua să surâdă, dar în mod misterios, nu în stilul lui Jonathan.

– Sunteți în permanență managerul de noapte, domnule Pine? Mereu? Noapte de noapte?

– Aceasta este meseria mea.

– V-ați ales-o?

– Bineînțeles.

– Dumneavoastră înșivă?

– Cine altcineva?

– Dar arătați atât de bine la lumina zilei...

– Mulțumesc.

– Vă voi telefona din când în când.

– Voi fi onorat.

– Ca și dumneavoastră, am cam obosit să dorm. Nu este nevoie să mă însoțiți.

Și din nou, acel parfum de vanilie, când i-a deschis ușa, care îl ațâța într-atât încât ar fi dorit să o urmeze în pat.

În poziția de drepți, în obscuritatea rotiseriei permanent neterminată a lui Herr Meister, Jonathan se revăzu un simplu figurant în micul său teatru secret supraaglomerat, punându-se metodic pe treabă și studiind documentele lui Madame Sophie. Pentru un soldat bine antrenat, dar cu mult timp în urmă, nu există nimic derutant în chemarea la datorie. Nu există decât mișcărilor de robot și nimic altceva.

Pine, în picioare, în cadrul ușii biroului său de la hotelul Regina Nefertiti, cu privirea fixată spre cealaltă parte a holului gol, placat în marmură, urmărea cifrele de cristal lichid ale ascensorului, ce indicau una câte una urcușul către apartamentele de la ultimul etaj.

Liftul reveni gol la parter.

Pine simțea furnicăături în palmele uscate ale mâinilor. Umerii îi erau decontractați.

Pine redeschise seiful. Cifrul ales de către lingușitorul director general al hotelului era data de naștere a lui Freddie Hamid.

Pine scoase fotocopiile, împături plicul pentru a-l strecura în buzunarul interior al jachetei smochingului său, urmând să-l distrugă mai târziu.

Copiatorul nu se răcise încă.

Pine mai făcu niște copii, după ce mări contrastul pentru a obține o rezoluție mai bună. Nume de rachete. Nume de sisteme de ghidare. Jargon tehnologic pe care Pine nu-l putea înțelege. Nume de produse chimice pe care Pine nu putea să le pronunțe, deși le cunoștea utilizarea: Sarin, Soman și Tabun.

Pine strecură noile copii în meniul pentru masa de seară, apoi îl îndoi în lungul său și-l strecură în celălalt buzunar interior. Copiile încă erau calde în interiorul meniului.

Pine introduse vechile copii într-un plic nou, identic cu primul. Scrise PINE pe noul plic și îl puse în același loc, pe același raft, cu aceeași parte în sus.

Pine închise seiful și apoi îl încuie. Se reîntorcea la lumea lipsită de secrete.

Opt ore mai târziu, Pine devenea un alt gen de servitor, stând, fund în fund, alături de Mark Ogilvey în cabina strâmtă a iahtului acestuia; între timp, doamna Ogilvey, îmbrăcată într-o pereche de blugi fabricați de o mare casă de modă, pregătea în bucătărie sandviciuri cu somon afumat.

– Freddie Hamid cumpără jucărioare rele de la Dicky Onslow Roper? repetă Ogilvey nevenindu-i să creadă, răsfoind documentele pentru a doua oară. Despre ce dracu' o fi vorba? Porcul ăsta s-ar ține mai bine de bacara. Ambasadorul va fi furios. Iubito, ascultă, nu-ți vine să crezi.

Dar doamna Ogilvey auzise. Cei doi constituiau o echipă formată din soț și soție. Preferau să spioneze decât să facă copii.

„Te-am iubit, gândi Jonathan fără rost. Iată-l pe iubitul tău de la timpul trecut.

Te-am iubit, dar te-am trădat, te-am dat pe mâna unui spion britanic înfumurat, care nici măcar nu îmi era simpatic.

Pentru că figural pe mica lui listă de persoane care se prezintă la datorie la primul sunet de goarnă.

Pentru că am fost Unul dintre ai Noștri – ai Noștri însemnând englezi dotați cu o evidentă loialitate și discreție. Ai Noștri, adică Băieții Buni.

Te-am iubit, dar nu am apucat să-ți spun acest lucru la vremea respectivă.“

Scrisoarea primită de la Sybille îi răsuna în urechi: „Chipul ți se întunecă, te dezgust.“

„Nu mă dezgusti, Sybille, se grăbi hotelierul să o asigure pe corespondenta sa inoportună. Eu sunt cel care provoc dezgust.“